

K

„Hoe lang zal het katholieke onderwijs nog katholiek zijn? Als het aan Patrick Loobuyck ligt, niet te lang meer. In zijn opiniestuk *Laten we het over het K-woord hebben* in *De Standaard* van 6 mei, daagt de moraalfilosoof en hoogleraar levensbeschouwing het katholieke net uit om kleur te bekennen. Hij voelt zich daarin gesteund door Rik Torfs, de rector van de KU Leuven, die eerder schreef dat de K in katholieke scholen almaar vager wordt. Concreet stelt Loobuyck de vraag waarom alle leerlingen in het katholieke net nog het vak rooms-katholieke godsdienst moeten volgen, ook al zijn ze van huis uit anders- of helemaal niet-gelovig. Meer zelfs, stelt Loobuyck, waarom mogen niet-gedoopten in katholieke basisscholen het vak rooms-katholieke godsdienst niet geven? Is dat geen schending van hun recht op arbeid?

Professor Loobuyck citeert een volgens hem groeiende groep godsdienstleerkrachten: „Heeft het nog zin om een confessioneel vak rooms-katholieke godsdienst verplicht aan iedereen aan te bieden wanneer nauwelijks iemand in de klas nog affiniteit heeft met de katholieke tradi-

Als het vak godsdienst verdwijnt of facultatief wordt, houdt het katholieke scholennet op te bestaan

tie en de Kerk? Dat het volgens hem geen zin heeft, probeert hij te bewijzen door het leerplan rooms-katholieke godsdienst te citeren. In wollig pedagogisch jargon staat daar, vrij vertaald, dat de scholieren in de godsdienstles

hun eigen levensbeschouwing moeten leren kennen, terwijl er daarnaast nog meer religies zijn, waarmee ze moeten leren leven.

Omdat ze voelen dat de christelijke boodschap niet langer aanslaat, zouden heel wat godsdienstleerkrachten alleen nog „een set van waarden aanreiken, met voorop de zorg voor de zwakken”. Een levensbeschouwelijke ratjetoe van maatschappelijke, morele en filosofische onderwerpen.

Godsdienstleerkrachten worden aangesteld door de Kerk, die hen vraagt ‘getuigend’ les te geven. Maar volgens de vroege professor zijn er heel wat godsdienstleerkrachten die niet meer praktiseren, als ze al niet helemaal van hun geloof zijn gevallen. Velen zouden in de clinch liggen met hun kerkelijke opdrachtgever. Als ze dan nog dagelijks het hoofd moeten

bieden aan mondige scholieren, die hen graag confronteren met tegenstellingen tussen de katholieke leer en de inzichten van de moderne cultuur en wetenschap, dan komen ze in gewetensnood, zegt Loobuyck. De nobele professor wil hen uit die benarde situatie bevrijden. Hij stelt voor „om het vak rooms-katholieke godsdienst facultatief te maken en als verplicht vak LEF aan te bieden.” LEF staat voor levensbeschouwing, ethiek en filosofie.

Het is duidelijk dat Patrick Loobuyck hier een oude wens vertolkt van de georganiseerde vrijzinnigheid, die met lede ogen aanziet dat katholieke scholen zeventig procent van de markt uitmaken. En dat terwijl die scholen bijna volledig gefinancierd worden met belastinggeld van iedereen. Loobuyck weet zeer goed dat het katholieke scholennet ophoudt te bestaan

ACHTER HET NIEUWS

Jan BECAUS

als het vak godsdienst verdwijnt of facultatief wordt.

Tussen haakjes, dat is niet het geval in het gemeenschapsonderwijs, waar een van de erkende godsdiensten of niet-confessionele zedenleer verplichte vakken zijn. Wat hij doet, is de inrichtende machten in het katholieke net uitdagen door hen indringende vragen te stellen over hun identiteit. Ieder staflid in een katholieke school, elke leerkracht – niet het minst de godsdienstleerkracht – en iedere ouder die zijn kind toevertrouwt aan een katholieke school, moet zich die vragen stellen. Van de antwoorden hangt niets minder dan de toekomst van het katholieke net af. Als blijkt dat er op alle niveaus geen draagvlak meer is om de katholieke van het net in stand te houden, dan zal het vroeg of laat imploderen. En dat kan snel gaan. 99

Kijk eens door ogen van een ander

Kunstenaar Alphonse D'HEYE gooit na 25 jaar het roer helemaal om. Geen lieflijke, impressionistische taferelen meer, maar een confronterende boodschap

- „De wereld staat op zijn toppunt van egoïsme”, meent de kunstenaar
- Door twee portretten te combineren, dwingt hij machthebbers met andere ogen te kijken
- D'Heye wil voortaan niets anders meer doen dan dit

Alphonse D'Heye organiseert in dit schilderij een ontmoeting tussen Pablo Ruiz Picasso en generaal Franco. © Art Luxembourg

door te geven en mensen aan het denken te zetten.”

Iedereen komt als een weerloze baby ter wereld en moet hem ooit weer verlaten. Die simpele waarheid bracht de kunstenaar op een

„Als ik door de ogen van een hongerend kind kon kijken, dan word ik toch vanzelf een ander mens?”

idee. Als machthebbers zich te goed voelen om de wereld eens te bekijken door de ogen van een ander, dan zou hij hen ertoe dwingen. Hoe zou hij dat anders doen dan met verf en penseel?

In zijn galerij in Knokke (Zeedijk 652) is het totaal nieuwe oeuvre van D'Heye te bewonderen. Op grote vierkante doeken brengt hij met puntjes een portret aan,

woelig en onstuimig, de andere keer vredig, sereen.

„Van mensen die voorheen graag naar mijn werk kwamen kijken, krijg ik wel eens de opmerking dat ze mijn vroegere werk mooier vonden. Voor mij is dat een compliment, een teken dat het goed is wat ik doe. Ik wil met dit werk immers niet behagen, maar confronteren. Of het even goed zal verkopen? We zien wel, maar voor mij is er alleszins geen weg terug. Ik ben nog altijd trots op wat ik totnogtoe deed, maar ik heb het gevoel dat ik uit mijn cocon ben gekropen. Dat schenkt een enorme voldoening.”

Het valt niet te loochenen, D'Heye beleeft als kunstenaar een tweede periode. Of hij al aan een nieuwe invalshoek denkt? „Momenteel heb ik een vijftigtal verschillende portretten. Als ik de krant opensla, heb ik meteen ideeën voor nog eens vijftig schilderijen van mensen die ik graag constructief met elkaar in gesprek zou willen zien gaan. Echt, ik kan hier nog drie levens mee doorgaan.”

Het blijft verwonderen hoe een artiest die gedurende een kwarteeuw met succes een bepaalde stijl beoefende, plotseling het roer zo kan omgooien. D'Heye noemt het zelf een geestelijke evolutie, die vooral op gang kwam door de opeenvolgende bekommerning om een samenleving die vastloopt. „Het is de roep om vrede en verzoening die dit in mij losmaakte. Stel dat ik door de ogen van een hongerend kind in Afrika zou kunnen kijken en tot in zijn ziel doordringen, dan word ik toch vanzelf een ander mens?”

Titel

De bisschoppen benoemden Jos Daems, priester van het bisdom Antwerpen, tot nieuwe algemene proost van de Boerenbond en de Landelijke Gilden. De benoeming gaat in op 1 september 2014. Tegelijk heeft mgr. Johan Bonny, bisschop van Antwerpen, Jos Daems benoemd tot meewerkend priester in de federatie Heist-op-den-Berg en ook deze benoeming gaat op dezelfde datum in.

Jos Daems (49) groeide op in Meerhout. Na zijn studies aan de Landbouwschool in Geel werkte hij onder meer als ambtenaar bij de gemeente Meerhout. In 1991 begon hij aan de priesteropleiding aan het Centrum voor Priesteropleiding op Rijkere Leeftijd (CPRL) in Antwerpen. Na zijn priesterwijding in 1997 werd hij pastoor van de parochie van Onze-Lieve-Vrouw Geboorte in Essen. Twee jaar later werd hij deken van het dekenaat Kalmthout-Essen en vanaf 2005 federatiecoördinator van de federatie Essen-Kalmthout. In 2009 werd hij deken van het dekenaat Kempen, dat 6 federaties van samen 38 parochies telt.

Advertentie

GOEDKOOPSTE in zijn assortiment

Everyday
pannenkoeken
10 stuks 610 g
(vriesmarkt)

€ 1,34
€ 2,25/kg

colruyt

Lieve WOUTERS

Geboren in het kunstenaarsdorp Sint-Martens-Latem was Alphonse D'Heye voorbestemd om zich te wijden aan de schilderkunst. „Ik liet geen gelegenheid voorbijgaan om aan de boeren in de omtrek te vragen of ze, bijvoorbeeld, Permeke nog gekend hadden. Dan hing ik aan hun lippen.”

Inmiddels maakte D'Heye naam met zijn lieflijke stillevenen naar het voorbeeld van de grote Claude Monet. „Mijn doeken verkochten 25 jaar lang als zotte broodjes, maar zo'n drie jaar geleden onderging ik een metamorfose”, vertelt de kunstenaar. „Ik kreeg sterk de indruk dat de wereld op het toppunt van egoïsme stond. Ieder sluit zich op in zijn eigen grote gelijk.” Laconiek voegt hij eraan toe: „Dat is een heel vervelend iets.”

Op slag begreep D'Heye ook de essentie van moderne kunst, die hij tot dan toe meestal afdeed als aberrant. „De essentie van moderne kunst is niet te behagen met schoonheid en vakmanschap, maar veeleer om een boodschap